

РОЗМОВА З СИНОМ

Ти мене питаєш, сину,
Чому люд такий сварливий,
І навіщо злий невтомно
Душі Божі напастить?

Я не впевнений, мій друже,
Мабуть то є Божа кара
За той дух, що прагне волі
І в неволю вічно йде.

Бо навіщо духу воля,
Якщо воля – то є вибір,
Ну а вибір – то є совість,
Чиста совість – то є Бог.

То ж тому і Боже диво,
Людська совість любе спати.
Адже лине люд до плоті
І не знає вороття.

Плоть – це теж є Боже чудо,
Та без духу плоть – то тіло,
Просто тіло, що в неволі
Вік нікчемний свій живе.

.не дивуйся, син мій любий,
Що такий наш Бог невтомний,
І до волі дух настирний
Неодмінно приведе.

В цьому справжня Божа сила,
І Його на те є воля,
І Його одвічна слава,
Бо без волі не життя.

Ти мене усе питаєш,
Нащо людство безсоромно
І невтомно йде від Бога,
Щоб в неволі тілом бути?

Це невтішно, мій хороший,
Адже правда в цьому світі
В тім, щоб душу до свободи
Слово Боже привело.

То відсутність Бога в серці
Може розум спокусити,
І безтямний дух, що в тілі,
Людський дух занепасти.

Я не вірю, що спокуса
В тім, що людство прагне волі,
Розум наш – ось де неволя,
Бо без Бога розум – дим.

Сірий дим як та примара,
Що ночами вічно ходить,
І людей невтомно водить
В очеретах власних слів.

Слово Бога – це зірниця,
Це той промінь незгасимий,
Що дає душі свободу
Від полону хибних дум.

Це той поклик відчайдушний,
Що звертається до духа,
І зневіреному тілу
Знову силу й мудрість дасть.

Я тобі, вважаю, сину,
Оповім іще багато,
І просити Бога буду,
Щоб на це натхнення дав.

Без натхнення слово – пастка,
Пастка розуму палкому,
І в безсиллі людські душі
За словами в прірву йдуть.

Бо без Бога слово хибне
Обездолює людину,
У зневірі морить духа,
Що без правди в тілі є.

Я тебе прошу, мій сину,
Попри все повір у Бога,
Бо на те Його є воля,
Щоб твій дух за вік зміцнів.

Божа воля є у слові,
У ласкавім тихім слові,
Що з натхненням твоя мама
Неодмінно прорекла.

В слові мами, що від Бога,
Є свобода і кохання,
Щире й радісне кохання,
Благодать душі людській.

Сину, бережи кохання,
Бо воно завзятих любе,
Бо невтомно і натхненно
Дух до волі напрумяє.

Лиш кохання всемогутне
Знає в чому Божа правда,
І джерельною водою
Серце спрагле омиває.

Любий сину мій, благаю,
Не суди людей за кривду,
Перед Богом всі ми люди,
І мандруємо життям.

Мандри ці – таємні віти,
І життя цих віт єдине,
І одна у них пожива –
Воля Бога, правди суть.

То ж мандруй, ласкавий сину,
І життя цінуй, мій любий,
І твори своїм старанням,
Волю Бога – шлях земний.

07. 2011